

DE GEHEIME KONINGIN VAN
NEDERLAND.

EÏNIU NORIN MERU.

Een waargebeurd verhaal .

HOOFDSTUK 1

Norin Meru, de moeder van Ramo, Kriya en Jorinde zat voor het raam Het was nu al dertien jaar geleden dat ze de inwijding en de benoeming tot regerend koningin van Nederland van koningin Beatrix gekregen had.

Koningin Beatrix had deze ware koninkrijksbenoeming gedachtensprekend gegeven. En er was ook een maarschalk bij geweest.

Sinds die tijd had koningin Norin geleerd om in gedachten te spreken en ze had ook Nederland met gedachten geregeerd. Ze sprak ook in gedachten met haar kinderen, die ze nu al twaalf en een half jaar kwijt was aan de Raad voor de kinderbescherming.

Koningin Norin had in de gedachten van koningin Beatrix gevonden, dat die erachter zat, omdat ze wilde, dat koningin Norin het land zou regeren. En met kinderen om voor te zorgen, had ze daar niet zoveel tijd en aandacht voor gehad. Ze ging eigenlijk pas goed regeren, toen de kinderen afgepakt waren, ook al had ze daar ontzettend

veel verdriet van.

De kinderen, die prinsen en prinses waren door de benoeming, die hun moeder gekregen had, waren inmiddels al negentien, zeventien en veertien jaar oud .En ze woonden bij Lucie ter Braake, die in Lent woonde, een dorpje vlak bij Nijmegen, waar de moeder woonde.

De moeder was dus de geheime koningin van Nederland, omdat ze nog niet voorgesteld was aan de Nederlandse bevolking en alleen bekend was, bij mensen, die haar in gedachten gesproken hadden en bij mensen, die ze geschreven had over haar benoeming tot koningin. Dat waren er nog niet zoveel in verhouding tot de bijna zestien miljoen mensen, die Nederland telt.

Het was natuurlijk de bedoeling, dat ze zou worden voorgesteld in Nederland, door middel van de televisie, de krant en de week- en maandbladen. Maar iedereen in Nederland dacht dat prins Willem-Alexander en zijn vrouw de koning en koningin na koningin Beatrix zouden worden. Die konden echter nooit meer de ware koninkrijksbenoeming krijgen, omdat koningin Norin die al in het geheim gekregen had.

Koningin Norin was de adellijke verloofde van prins Willem-Alexander geweest. De vrouw, die altijd voorbestemd geweest was om met hem te trouwen en de koningin van Nederland te worden. Het was ook een grote teleurstelling geweest voor haar toen hij in plaats van met haar met een andere vrouw trouwde, die nu bekend stond als prinses Maxima.

Ondertussen had koningin Norin ook een vriend; prins Ivar. Die woonde bij haar en samen hadden ze twee honden; Boomer, die zwart was en Sita, een bruine hond. Bij het raam, waar de koningin zat, sprak ze in gedachten met mensen in Nederland over het feit dat ze koningin was en zich wilde voorstellen in Nederland. Ze sprak ook met de politie en met rechters erover, dat ze haar kinderen terug wilde hebben. Iedereen wilde haar nu; na twaalf en een half jaar de kinderen terug geven, ook koningin Beatrix, die eigenlijk al prinses Beatrix genoemd moest worden, omdat koningin Norin al koningin was.

Ze sprak onder andere met mevrouw Guusje ter Horst, die burgemeester van Nijmegen geweest was en die minister van binnenlandse zaken was in het huidige

kabinet. Mevrouw ter Horst vond het een goed idee, dat koningin Norin zich wilde voorstellen in Nederland. Koningin Norin nodigde haar uit om op visite te komen. Misschien kon ze haar ook helpen de kinderen terug te krijgen.

“Ik zal komen,” zei Guusje ter Horst in gedachte tegen koningin Norin.

“Je hebt het verdiend, dat ik langskom en je help. Je hebt zoveel voor Nederland gedaan. Dat heb ik gezien.”

Toen Guusje ter Horst nog burgemeester van Nijmegen was, had koningin Norin haar geschreven, dat ze koningin van Nederland geworden was en Guusje ter Horst had haar een brief terug geschreven waarin ze toegaf, dat koningin Norin koninklijke stand was.

Guusje ter Horst was dus iemand, die het geheim kende. In de lucht waren ook nog een paar andere kinderen, die in gedachten met de koningin spraken. Ze waren hun ouders kwijtgeraakt en wilden nu bij de koningin en prins Ivar komen wonen. Het waren André van zes jaar, Miriam van drie jaar en Astrid van twaalf jaar.

De koningin hield van deze kinderen, maar met prins Ramo. Prins Kriya en prinses Jorinde er ook nog bij zou

het huis in Aldenhof in Nijmegen, waar ze nu woonde, veel te klein zijn.

“Ik moet dan een paleis krijgen, als koningin van Nederland, of een groot huis,” zei ze in gedachten tegen de kinderen.

“Dat heeft genoeg kamers voor iedereen en er is ook personeel, dat me kan helpen voor jullie te zorgen. Maar ik weet niet of het lukt, mensen moeten me helpen om alles waar te maken.”

Daar wachtte koningin Norin nu op, op mensen, die haar kwamen helpen met alle kinderen, dat ze bij haar mochten zijn en met het voorstellen in Nederland.

In gedachten ontmoette koningin Norin twee mannen, die ook allebei hun ware verhaal geschreven hadden in een kinderboek en ze waren ook hun kinderen kwijt aan de Raad voor de Kinderbescherming. Ze praatten heel zachtjes en de koningin kon ze maar net verstaan. Ze onderzocht met haar helderziendheid, wat er aan de hand was en ze ontdekte dat ook hier koningin Beatrix erachter zat. Koningin Beatrix vond dat de twee mannen goed werkten met gedachtenspreken en ze wilde ze vrij hebben

daarvoor. Net zoals ze koningin Norin vrij wilde hebben voor regeerwerk en ook voor gedachterspreken.

Koningin Norin zei met haar gedachten tegen de Raad voor de Kinderbescherming :”Maar jullie moeten toch niet luisteren, als het niet goed is?”

“We moeten wel,” zeiden ze van de Raad voor de Kinderbescherming.

“Als koningin Beatrix het ingeeft in gedachten moeten we wel luisteren.”

“Maar,” zei koningin Norin, “ik ben toch al lang koningin. Moeten jullie niet naar mij luisteren? Dat heeft koningin Beatrix toch ook al lang gezegd?”

“Wij hebben het nog niet gehoord,” zeiden ze van de Raad voor de Kinderbescherming.”

.“Dan zullen we nu luisteren,” zei koningin Norin en ze ging er recht voor zitten.

Daar klonk de stem van koningin Beatrix al in de gedachten van iedereen, die mee luisterde.

“Dit is koningin Norin,” zei ze. “Ze heeft inderdaad de ware koninkrijksinwijding en -benoeming gekregen. Ze is voortaan de baas in Nederland en mij moeten jullie voortaan prinses Beatrix noemen en niet meer koningin.

Ik moet nu mijn macht afstaan en het land aan koningin Norin geven.”

Koningin Norin richtte zich nu tot de Raad voor de Kinderbescherming.

“Jullie mogen alleen nog maar kinderen afpakken, die slecht behandeld worden en niet meer voor regeringsdoeleinden, of voor gedachterspreken. De kinderen die onterecht afgepakt zijn, moet teruggegeven worden,” zei ze in gedachten.

De Raad voor de Kinderbescherming beloofde de twee mannen en de koningin hun kinderen terug.

“We zullen het regelen,” beloofden ze.

's Morgens een paar dagen later sprak de politie in gedachten met de koningin.

“We brengen ze vandaag terug. Ze zijn aan om teruggegeven te worden.”

De koningin was blij, ze geloofde, dat ze nu na al die jaren haar kinderen terug zou krijgen. Maar toch gebeurde het nog niet die dag en de koningin en haar kinderen waren heel teleurgesteld.

De volgende dag ging de koningin naar Antwerpen, met

de familie van prins Ivar. Het koningshuis van België vroeg haar of ze ook België wilde regeren en dat deed ze. Ze beloofden haar ervoor te gaan betalen. Ze bleef vier dagen in België. Het was haar eerste vakantie in ongeveer 25 jaar.

Toen ze op zondagavond thuis kwam, was prins Willem-Alexander in de lucht van het gedachtenspreken. De koningin had al eerder gezien dat prins Willem-Alexander geen echte koninklijke stand was. Hij had -voor zijn geboorte- de plaats ingenomen van de eigenlijke eerstgeborene van prinses Beatrix en die eigenlijke eerstgeborene was toen bij prinses Beatrix weggepakt door een vrouw, die toen zijn moeder werd. Zo was een burger in de koninklijke stand terechtgekomen en een prins in de burgerlijke stand. Die prins was prins Ivar. Die zou eigenlijk de eerste zoon van prinses Beatrix en prins Claus hebben moeten worden. Nu had koningin Norin hem toch nog gevonden. En ze woonde met hem samen in Aldenhof ; een wijk in Nijmegen. Ze waren samen met de kinderen, het geheime koningshuis van Nederland.

De volgende dag stopte het gedachtenspreken weer voor een groot deel en de stilte zette weer in. Het klonk nog, dat koningin Norin de fysieke wereld bereikt had, vanuit haar werk in de innerlijke werelden.

“We gaan over naar de fysieke wereld, het moet stil zijn in de gedachtenwereld,” klonk het.

“We gaan de koningin voorstellen,” zei iemand van het kabinet van de koningin nog, verder werd er niets meer gezegd.

“s Nachts zag de koningin Pippi Langkous met haar helderziende oog. Pippi vloog op de koningin af.

“Ik ben van jou,” zei ze.

“Ik ga je helpen.”

Ze zag dat de koningin een baby'tje bij zich droeg, dat nog niet in haar buik groeide. Het was Berend. Prins Berend.

“Waarom komt hij niet ?” vroeg Pippi.

“Zit hij vast?”

“Ik gebruik nog de pil,” zei de koningin tegen Pippi.

“De baby kan nog niet komen, zolang mijn drie kinderen nog afgepakt zijn. Dan wordt hij misschien ook

afgepakt.”

“Dat en nog meer dingen,” zei Pippi Langkous begrijpend.

“Ik zal je helpen,” en ze drukte binnen in de koningin op een paar knopjes.

“Nu kunnen de kinderen terugkomen,” zei ze.

Maar Pippi Langkous zat nu vast in het binnenste van de koningin.

“Ik moet blijven zitten, totdat de kinderen terug zijn en misschien nog langer. Maar dat geeft niet,” vervolgde ze.

“Ik hoor bij jou. Ik ben een deel van jezelf. Astrid Lindgren had me maar gepakt voor haar boeken over mij. Maar nu ben ik terug waar ik thuishoor. Bij jou, als jouw zelfdeel.”

Koningin Beatrix had in gedachten tegen de Raad voor de Kinderbescherming gezegd, dat koningin Norin schizofrenie had. Dat is een geestesziekte. Koningin Norin had dat echter niet en ook geen psychose. Dat had de Raad voor de Kinderbescherming zelf gezegd, dat ze dat had.

Koningin Norin werd nu al ongeveer tien jaar behandeld

door het G.G.Z. voor deze twee ziekten, die ze niet had. Ze had al vaak gezegd, dat ze deze twee ziekten niet had, maar dat had niet geholpen. Ze gaven haar Haldol; een sterk medicijn, waar ze elke maand een prik van kreeg, En ze moest met mensen praten over zichzelf. Daarom kon prins Berend ook nog niet in de buik van de koningin gaan groeien. Omdat Haldol niet goed is voor ongeboren baby's, die nog in de buik van de moeder zitten. Dus de koningin bleef maar de pil gebruiken en prins Berend bleef maar wachten buiten het lichaam van zijn moeder; de koningin.

Een paar dagen later werd de stilte in de gedachten onderbroken door de media. Televisie en week- en maandbladen wilden in gedachten met de koningin praten over interviews, die de koningin zou geven.

“Hoe oud bent u, koningin?” vroegen ze.

“Vijftig jaar,” antwoordde koningin Norin. Dat was meer dan twintig jaar jonger dan koningin Beatrix.

“Ja, dat is een goede leeftijd om aan regeren te denken,” vonden ze.

De koningin vertelde ook, dat ze drie kinderen had en dat

die afgepakt waren.

Dat vonden de interviewers niet zo'n goed nieuws over de koningin om aan Nederland te vertellen, maar het was nu eenmaal wel, wat er met de koningin gebeurd was.

“We komen op bezoek,” beloofden de interviewers.

“Om u een interview af te nemen en om foto's te maken.

De koningin had nog geen goede kleding en schoenen om te dragen. Ze was arm, want Nederland had haar nog niet betaald voor al haar werk. Maar ze zei toch, dat de interviewers welkom waren bij haar. Ze moest zich nu eenmaal voor stellen aan Nederland, van de koninkrijksinwijding en Nederland moest weten, dat zij de ware koningin was en niet langer Beatrix, of de echtgenote van Willem-Alexander.

Hoofdstuk 2

De koningin zat in de trein. Ze was samen met prins Ivar naar het verjaardagsfeest van haar vader geweest. Prins Ramo, prins Kriya en prinses Jorinde waren er ook geweest. Nu praatte de koningin in gedachten met mensen van jeugdzorg.

“Jullie moeten minder kinderen afpakken,” zei ze tegen de mensen van jeugdzorg.

“En beter opletten erbij.

Aan wat er bij mij gebeurd is, weet ik dat jullie fouten maken.”

“Mensen vallen vaak de kinderen van binnen aan, als ze schizofrenie hebben,” zei iemand van jeugdzorg.

“Ik heb geen schizofrenie en ik val geen kinderen van binnen aan,” antwoordde de koningin.

“Ik weet dat de vader en de beide pleegmoeders mijn kinderen aangevallen hebben van binnen, met mijn gezicht voor,” vervolgde de koningin.

Nu konden de mensen van jeugdzorg het ook vinden en ze zagen, dat achter de gezichten van de moeder de vader

schuilging en de pleegmoeders.

“Dan hebben we voor niets de kinderen van u afgepakt, majesteit,” gaf een mevrouw van jeugdzorg toe.

“We zullen u helpen ze terug te krijgen. Zijn er verder nog redenen om ze niet terug te krijgen?”

“Ik heb niet veel geld,” zei de koningin.

“Dan zullen we ze u teruggeven als u meer geld heeft,” beloofde de mevrouw van jeugdzorg.

“De burgemeester van Nijmegen; burgemeester de Graaf, heeft mij alvast wat geld beloofd,” zei koningin Norin.

“De kinderen zijn aan om teruggegeven te worden,” zei iemand van jeugdzorg.

“We willen ze dan graag snel teruggeven.”

“Ik wil ze graag voor kerstmis terug hebben,” zei de koningin.

“Dat zullen we proberen,” beloofden de mensen van jeugdzorg.

De mensen van jeugdzorg gingen vervolgens kijken, of ze nog meer mensen konden vinden, die vals beschuldigd waren en waarbij ze het gezicht in het innerlijk hadden voorgedaan.

“Ik heb ze al voor jullie gevonden,” zei de koningin

“Jullie kunnen er zo naar gaan kijken.”

Al die mensen zouden nu hun kinderen terug kunnen krijgen, daar had de koningin voor gewerkt en daar zou ze nog meer voor gaan werken. Samen met de mensen van jeugdzorg en met de Raad voor de Kinderbescherming en met de politie. Samen wilden ze proberen, dat er nooit meer kinderen onterecht afgepakt zouden worden.

Koningin Norin mocht een heleboel niet van de koninkrijksinwijding. Ze mocht de honden niet knuffelen en ze niet op schoot houden en ze mocht ook niet met de honden wandelen. Ze mocht geen huishoudelijk werk doen en ze mocht niet hard lopen. Ze mocht niet naaien, of breien en ze moest altijd rechtop zitten en rechtop lopen.

Sommige dingen, die ze niet mocht doen, deed de koningin toch nog, maar dat ging dan moeilijker dan bij gewone mensen. En ze voelde dan goed, dat ze het eigenlijk niet mocht. Ze hoopte, dat ze snel geld zou krijgen, zodat ze een werkster kon betalen. Nu werd er echt te weinig gedaan aan de huishouding, want prins

Ivar deed ook niet zoveel. Het huis werd er al een beetje vies van. Maar de koningin mocht het echt niet zelf doen.

Koningin Norin was als koningin geboren; met koninklijke stand. Haar kinderen waren ook met koninklijke stand geboren en zelfs de drie kinderen, die bij haar wilde komen; André, Miriam en Astrid hadden in het geheim koninklijke stand.

“Als jullie bij mij mogen komen, mogen jullie ook prins en prinsessen zijn,” beloofde de koningin aan de adoptie- kinderen.

“Ik denk dat jullie voorbestemd zijn, om in mijn koningshuis te komen.”

De kinderen vonden het leuk.

Prins Ramo praatte 's nachts, toen de koningin wakker werd in de gedachten van zijn moeder :

“Ik wil een meisje met koninklijke stand, dat gaat beter samen.” En hij zocht in gedachten Nederland af, op zoek naar haar.

“Is er een meisje van koninklijke stand?” riep hij af in gedachten.

“Ja, ik,” klonk het. Het was een meisje.

“Ik ben achttien,” zei ze.

“En ik woon in Den Haag.”

“Oh, daar gaan wij misschien ook wonen,” wist prins Ramo.

Het meisje was de dochter van een graaf en een gravin.

“Ik ben heel eigenzinnig,” zei ze.

“Maar verder ben ik lief.”

Prins Ramo vond het wel wat en hij besloot te wachten met een meisje zoeken, totdat hij met zijn moeder; de koningin, naar Den Haag zou gaan.

De koningin onderzocht de koningshuizen met haar helderziendheid en ze zag, dat de mensen ervan geen echte koninklijken, met koninklijke stand meer waren, maar bijna allemaal burgers van binnen, met een jasje van koninklijkheid. Ze begreep dat de echte koninklijke stand nu vaak in de wereld geboren wordt en niet meer zoveel in de koningshuizen.

De volgende dag bleek echter, dat het meisje uit Den Haag misschien toch geen echte koninklijke was.

“Ze heeft voor koninklijke stand en achter burgerlijke stand,” zei prins Ramo.

“Dat betekend, dat ze gemaakt is.”

De graaf en de gravin gaven het toe.

Er was nog een meisje.

“Ik ben wel echte koninklijke stand,” zei ze.

“En ik ben niet eigengereid, maar juist heel meegaand.”

“Waar woon je?” vroeg prins Ramo.

“Ik woon niet in Nederland, maar in Luxemburg,”
antwoordde het meisje.”

“Maar ik had je toch gehoord, toen je vannacht riep. En ik wil graag met je gaan, ik vind je leuk!”

Prins Ramo vroeg, of het goed was, dat hij een beetje bruin is. Het meisje vroeg het haar ouders.

“Een beetje is niet erg,” zeiden ze.

“Hij is erg Nederlands, hoewel hij een bruine vader heeft,” zei de koningin.

Maar toen bleek, dat dit meisje ook weer geen echte koninklijke stand was. De ouders hadden koninklijke stand in bij de geboorte en dat kreeg zij mee.

“O nee,” zei prins Ramo.

“Dat is ook geen echte koninklijke stand. Die mensen hebben het dan afgepakt en aan haar doorgegeven. Ze is ook burger van binnen.”

Toen kwam er nog een meisje uit Rusland, die geboren

was als dochter van de tsaar en de tsarina. Maar die wees prins Ramo ook af.

“Je hebt mijn moeder in,” zag hij met zijn helderziendheid.

“Dat betekent dat je haar gepakt hebt.”

Het meisje begreep het niet.

“We zijn toch altijd koninklijken geweest?” zei ze.

Maar haar moeder wist het antwoord:

“We hebben allemaal; alle koninklijken ter wereld, van koningin Norin afgepakt, om ons als koninklijken te kunnen gedragen en voor te stellen Zij is de echte koninklijke met haar gezin. Nu zullen we alles teruggeven en weer de gewone mensen worden, die we eigenlijk zijn.

Op een avond was de koningin weer in gedachten aan het luisteren naar rechters. Ze zei dat ze ook de baas over rechters was in Nederland. Ze had als koningin de rechters beoordeeld. Alle rechters die het niet goed deden, hadden een min gekregen en alle rechters die het wel goed deden hadden een plus gekregen. De rechters die een min hadden gekregen, moesten ontslagen worden.

“Kunnen jullie ze wel ontslaan?” vroeg de koningin aan de rechters.

“Ja koningin, dat kunnen we,” antwoordde een man.

Maar de koningin wist dat dat moeilijk was.

Sommige rechters wilden nog even met de koningin praten en haar feliciteren met het feit dat ze koningin was.

Een rechter wilde proberen haar kinderen terug te geven.

Ze was rechter in Arnhem; een stad dicht bij Nijmegen.

Ze beloofde snel van zich te laten horen. De koningin werkte lang met haar in gedachten en de rechter schreef alles op.

Het was een avond, dat prins Ivar niet thuis was en de koningin werkte in haar gedachten.

Een psychiater was bij haar rechteroor aangekomen en praatte daar met haar.

“Dat ik hier bij uw rechteroor zit betekend dat u ook psychiater bent,” zei de psychiater tegen koningin Norin.

De koningin wist dat al jaren.

“Bij uw linkeror kon ik niet praten en daar is het praten met patiënten, dus een patiënt bent u niet. U heeft geen

schizofrenie en geen psychose,” vervolgde de psychiater. De koningin vertelde vervolgens, wat ze als psychiater onder andere gewerkt had en ze liet het zien in de lucht. “Ik heb kinderen in bedjes langs gekregen en die heb ik geholpen van de schizofrenie af te zijn,” zei ze “Het kwam uit bij een jongetje en een vrouw en die vrouw had het echt en die maakte iedereen ziek van binnen,” vertelde de koningin aan de psychiater. Hij vond dat koningin Norin goed werk had gedaan en dat ze een goede psychiater was. De vrouw die de ziekte echt had beloofde zich onder behandeling te laten stellen, zodat ze geen kinderen meer ziek zou maken. Koningin Norin had een paar jaar geleden op het G.G.Z.al verteld, dat ze psychiater was, maar haar behandelaar had haar daarvoor opgenomen. Hij had geloofd dat koningin Norin geen echte psychiater was, maar iemand die het zichzelf maar wijsmaakte. Hij had haar een jaar daarvoor in een instelling opgenomen. Ze mocht niet meer zeggen dat ze psychiater was. De psychiater waarmee de koningin in gedachten praatte zei dat ze nu weer gerust mocht zeggen dat ze psychiater is en hij regelde het in gedachte, dat de anderen het nu

ook goed vonden. De psychiater zei ook nog dat prins Berend eigenlijk in het binnenste van de koningin thuishoorde en beter geen baby in de buik kon worden. Prins Berend ging terug naar het binnenste van de koningin en bleef niet meer wachten om een baby te worden.

Toen de koningin goed met de psychiater gewerkt had ging ze naar bed. Daar hoorde ze de gedachte van een meisje:

“Ik ben adellijke verloofde,” zei ze.

Ze was de adellijke verloofde van prins Ramo. Die kwam er ook bij om te luisteren.

“Ik weet het als ik dertig ben,” zei het meisje.

Dan zou prins Ramo lang moeten wachten, begreep hij. Maar hij was blij dat hij haar van binnen al gevonden had. Het was een meisje uit een adellijke familie en ze had al koninklijke stand van zichzelf. Het was precies wat prins Ramo wilde. De koningin was er ook tevreden mee.

Toen de koningin haar kinderen kwijt raakte twaalf en een half jaar geleden, had ze dus geen schizofrenie en

geen psychose. Wel had ze een andere ziekte, een soort griep. Heiligengriep heette die ziekte.

Het begon met het inzakken van de hersenen. Al het water en bloed dat in de hersenen zit, liep eruit, haar lichaam in. Daarna kreeg de koningin vele hersenbloedingen en een paar herseninfarcten.

Ze lag op bed en de kinderen, die nog maar zes, vier en twee jaar oud waren, speelden om haar bed heen. Ze zorgde wel voor de kinderen. Ze stond elke dag op om eten te koken en ze verschoonde de luiervan Jorinde.

Maar ze was heel ziek, dat wel.

Door het inzakken van de hersenen kreeg de koningin een aureool; een lichtkrans om haar hoofd, die gezien kan worden door helderzienden. Daarom heette de ziekte heiligengriep. Want de koningin werd er heilig van. Ze was dus niet alleen de geheime koningin van Nederland, maar ook de heilige koningin van Nederland.

De ziekte duurde vele jaren en koningin Norin kreeg ook nog bloedingen aan haar hart, haar longen, haar miltader en haar leverader. Ze was heel lang heel ziek en ze verkeerde jarenlang op de grens van de dood.

Nu echter was het ergste voorbij en ze had geen

bloedingen meer. Maar in de tijd dat ze ziek was had ze toch geregeerd als koningin van Nederland. En nu deed ze dat nog steeds.

De honden van koningin Norin waren heel bijzondere dieren. Dat hadden ze de koningin verteld en de koningin had het ook gemerkt. Ze kon horen wat de honden zeiden in gedachten, omdat ze heilig was. Want heiligen kunnen in gedachten de dieren verstaan. Boomer, de zwarte hond was koningin van de honden en Sita, de bruine hond was een geneeshond. Sita had de koningin al een genezing gegeven. Ze had de milt en lever goed gelegd en strak getrokken. Door de bloedingen waren die organen los gaan zitten.

De honden waren echte vrienden van koningin Norin en ze hield veel van de dieren.

Op een ochtend hoorde de koningin een melodietje in haar hoofd :

“Koning Bumibold, koning Bumibold.....”

Dat was de heel oude koning van Thailand. Die wilde met koningin Norin in gedachten praten. Ze praatten de hele

dag met elkaar.

“U bent de echte koningin van Nederland,” zei koning Bumibold.

“Ik zal u erkennen.”

En koningin Norin vertelde het verhaal, dat Willem-Alexander geen echte prins was en dat de echte prins prins Ivar was. Daarna vertelden ze beiden over hun land. Eerst vertelde koningin Norin over Nederland en ze zei dat ze zich wilde voorstellen in de weekbladen en op de televisie, daarna vertelde koning Bumibold over Thailand. Ze hielpen elkaar ook de problemen op te lossen. Het was een echt staatsbezoek in de innerlijke wereld.

“U bent welkom mijn land te bezoeken,” zei koning Bumibold tegen koningin Norin.

“Dan moet ik eerst voorgesteld worden en in een paleis wonen, anders kunt u mij niet uitnodigen, want dan kunt u mij niet vinden in de fysieke wereld.”

Dat begreep koning Bumibold.

HOOFDSTUK 3

Op twaalf december schreef de koningin een brief aan de weekbladen. Ze schreef erin dat ze ingewijd en benoemd was door koningin Beatrix en dat prins Claus haar de koningswijding gegeven had, zodat prins Willem-Alexander die niet meer kon krijgen.

Ze gaf haar adres en telefoonnummer, zodat de bladen contact met haar konden opnemen, om een afspraak te maken voor een interview en een fotosessie.

Met kerstmis had ze nog steeds niets gehoord en de koningin huilde. Ze dacht dat de mensen haar helemaal in de steek hadden gelaten. Vooral ook omdat de weekbladen vol stonden met verhalen over prins Willem-Alexander en prinses Maxima. Er stond in dat die op kerstvakantie waren in Argentinië en er werd geschreven dat ze later, misschien al vrij snel, koning en koningin van Nederland zouden worden.

Koningin Norin dacht ook aan haar kinderen en de kinderen die ze zou adopteren. Dat zou ook niet door kunnen gaan, dat ze die terug zou krijgen en dat die adoptiekinderen bij haar zouden komen. Bovendien zou koningin Norin, als ze niet werd voorgesteld aan Nederland, waarschijnlijk ook niet betaald worden voor het feit dat ze koningin was. Die mensen die haar zouden betalen wisten immers niet waar ze woonde, of zelfs maar dat ze bestond. En het ging om bedragen van miljoenen euro's.

Ze huilde en ze was heel verdrietig. Ze hoopte dat ze misschien toch nog voorgesteld zou worden, maar dat zou wel eens ijdele hoop kunnen zijn. Iedereen was immers al gewend aan de gedachte dat prins Willem-Alexander en prins Maxima koning en koningin zouden worden. Er was waarschijnlijk geen plaats meer voor koningin Norin, die de echte koningin van Nederland was.

Koningin Norin kon in gedachten de geschiedenis van Nederland hoorbaar en zichtbaar maken. Ze kon dan horen wat belangrijke mensen uit de geschiedenis zeiden

en ze praatten ook met haar. Ze luisterde onder andere naar Philip II en die had dezelfde stem als prins Ramo.

“Hé,” zei prins Ramo, die ook meeluisterde.

“Dat ben ik.”

“Ja,” zei de koningin.

“Hij heeft dezelfde stem als jij. Je bent een incarnatie van hem; een hergeboorte.

De koningin zelf was ook in de tijd geboren geweest. Ze dacht als Karel V en als Willem van Oranje en als Karel de Grote. Maar het was moeilijker te horen, want die hadden mannenstemmen en de koningin een vrouwenstem.

De koningin luisterde nog meer naar mensen uit de geschiedenis en ze kon ook hoogleraren, die meeluisterden vragen laten stellen aan de mensen uit de geschiedenis.

Een tijdje later ontdekte Ramo dat hij Malva was en Malva zei dat koningin Norin ook in die tijd zijn moeder was geweest .

“Ze is heel genegen,” zei Malva.

“Een goede moeder.”

“Ja, in deze tijd ook,” zei prins Ramo enthousiast.

Hij vond het leuk om zichzelf in de geschiedenis van Nederland te kennen.

“Jullie zijn de echte regeerders van Nederland,” zei een hoogleraar tegen de koningin en prins Ramo.

“Nu en in vroegere tijden. Dat is duidelijk. Dat zijn die anderen niet, dat zijn gewone mensen.”

Met -anderen- bedoelde de hoogleraar prins Willem-Alexander en zijn vrouw ; dat waren gewone mensen.

's Avonds in bed had koningin Norin nog meer ervaringen met de geschiedenis van Nederland. Ze zag bij Malva, die de incarnatie was van prins Ramo, de adellijke verloofde van prins Ramo.

“Kijk ze hoort bij me in alle tijden,” zei prins Ramo blij.

“Daar was ze ook al bij me.

En hij ging even met haar praten.

De koningin hoopte maar dat die twee op elkaar zouden

kunnen wachten, ook al kenden ze elkaar nog niet in de fysieke wereld.

Ook prins Kriya was een belangrijke figuur in de Nederlandse geschiedenis. Hij was stadhouder Willem IV. Dat was duidelijk te horen aan de stem van Willem IV.

De koningin zelf had koning Willem I, II en III gemaakt. Die waren uit haar zijde gekomen. Maar dat was nog een dieper geheim in het koninkrijk der Nederlanden. Dat was niet zo gemakkelijk te begrijpen.

Verder was de koningin zelf nog Floris V. Ze was vele mensen in de geschiedenis en de geheime, ware regeerder van Nederland.

De nog ongebooren prins Berend was stadhouder Willem V en prinses Jorinde was Anna Paulowna. En prins Ivar tenslotte was Frederik Hendrik.

Het was nacht en de koningin had over prins Kriya gedroomd. Toen ze wakker werd was prins Kriya in de lucht bij de koningin. Ze praatten samen over zijn naam.

Vroeger werd hij Iskandertje genoemd en toen hij ongeveer twee jaar was werd dat Kriya.

“De naam komt uit India,” zei de koningin.

“Het betekent dat je van God houdt.”

“Ja ik hou van God!” riep prins Kriya uit.

“Mamma is God.”

God in de koningin liet zijn stem horen. Het was een klein stemmetje en prins Kriya had verwacht dat God een zware stem zou hebben.

Toen wilde prins Ramo God ook horen. En God liet nu een zwaardere stem horen. De jongens waren tevreden. Ze hadden God, die mamma is, gehoord.

De koningin praatte weer verder over de naam van prins Kriya:

“Je bent de incarnatie van iemand die Kriyananda heet,” zei de koningin.

“Kriya is een yoga-vorm waarbij ze werken met de ademhaling. En Kriyananda en jij zijn de leider van die groep mensen. Kriyananda was je vorige incarnatie; je

vorige leven.

Uit Den Bosch was een mevrouw aangekomen, die lid was van Kriya-yoga.

“Ik ben Kriyananda,” zei prins Kriya in de lucht.

“Ik ben Kriyananda.”

De mevrouw zei dat prins Kriya het hoofd van de Kriya-yoga organisatie was.

“Hoe oud ben je?” vroeg ze aan prins Kriya.

“Ik ben zeventien,” zei hij . En hij zei dat hij een kroon had. Hij liet hem aan de mevrouw uit Den Bosch zien.

“ Ik ben de koning van Kriya-yoga,” zei prins Kriya.

“Ja,” zei de mevrouw.

“Je bent een echte koning.”

Er kwamen een heleboel mensen uit India aan, sommigen hadden een tulband op.

“Wij zijn ook allemaal Kriya-yoga,” zeiden ze. Prins Kriya vroeg of hij ook mee mocht doen, aan de mevrouw uit Den Bosch. Ze zei, dat hij het zelf moest vinden waar het was.